

ΣΤΗ ΖΕΣΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἐδῶ μιὰ ζέστα, μιὰ ἱλαρὴ φωτιά κοντὰ στὸ τζάκι
Χειμῶνας ἔξω καὶ χιονιᾶς καὶ σύγνεφα θολὰ
Κράτα, ψυχὴ τοῦ ἀπελπισμοῦ, γερὰ κράτα τὸ δοιάκι
κι ὁδήγα με πρὸς τὴ γωνιά τοῦ Πόνου μου ἀπαλά.

Ἄδηγα με, ὅπου μιὰ φωτιά γιὰ πάντα σιγανάβει,
Ἐδῶ πὺν ἡ ζέστα ἀπλώνεται σὰ μιὰ θερμὴ ἀγκαλιὰ,
κι ἔξω ἄς βογγοῦν τὰ κύματα κι ἄς δέρονται ἄγρια οἱ κάβροι
— Ἄρκεϊ κι ὥστόσο γιὰ νὰ ζεῖ κανεὶς μι' ἀπλὴ φωλιά.

II

Ἄρκεϊ μιὰ ζέστα σπιτική, λίγο ψωμί, ἕνας τόνος
κελαϊδιστὸς, ὅπου ἔρχεται ἀπὸ παιδιοῦ φωνή,
κι αὐτὸς ὁ τρισμακάριστος γαληνεμένος πόνος
σὰν Ἅγιο φῶς πὺν ἀπλώνεται, τὸ βράδυ σὰ φανεῖ.
Κι' αὐτὸς ὁ Πόνος, ἤρεμος κ' εὐγενικὸς κι' ὠραῖος,
φτερούγα πὺν δὲ σείνεται κι ὁμῶς παντοῦ πετᾷ,
Κόσμος παλιὸς πὺν χάνεται καὶ κόσμος πάντα νέος,
πὺν φτάνει λὲς ἀκάλεστος καὶ συντροφιά κρατᾷ.

III

Μέσα μου ζεῖ μιὰ θύμηση, τὸ Χιτὸς πὺν ἔχει περάσει,
καὶ μιὰ λαχτάρα: τὸ Αὔριο κι αὐτὸ πῶς θὰ φανεῖ,
Ἄν θᾶναι σὰ χαρούμενο παιγνιδιστὸ κοράσι,
Ἡ σκέλεθρο βαρυόμοιρο σὲ στράτα σκοτεινὴ.
Μὰ ὅ,τι κι ἂν εἶναι, ἡ θύμηση κ' ἡ μιὰ λαχτάρα ἀντάμα.
Μοῦ σφιχτοδένουν τὴν καρδιά σ' ἕνα γαιτάνι ἀχνό,
Καὶ πότε τρέμει στ' ἀκρινὸ τὸ βλέφαρο τὸ κλάμα,
Πότε τὸν ἀσυγγέφιαστο βλέπω γλαυκὸ οὐρανό.

IV

Δειλὰ καὶ μιὰ τριανταφυλλιά σ' ἕνα γλαστράκι ἀνθίξει
καὶ μήτε ἀγκάθια ὀρέγεται κι οὔτε κι ἄλλο κακό,
Πανάχραντη μιὰν εὐωδιά σκορπάει, καὶ κοκκινίζει
Τὸ κάθε μπουμπουκάκι της, τὸ πρωτινὰ λευκὸ.
Καὶ μένα μέσα μου ἡ ψυχὴ, κι ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα ὅλα
καθάρια καὶ πανάχραντη μιὰν εὐωδιά σκορπᾷ
Πὺν λέω νὰ μοιάζει μὲ δειλὴ τριανταφυλλιά μὲ βιόλα,
Μ' ὅλα τ' ἀθῶα τὰ λούλουδα καὶ μὲ τὰ ταπεινά.

V

Ἐυπρὸς, κι ἄς τραγουδήσουμε χαρούμενα ξανά,
Γλυκειὰ ἡ ζωή, χαρὰ ἡ χαρά, φῶς ἀπ' τὸ φῶς πὺν πέφτει
Στὰ μακρονὰ τὰ πέλαγα καὶ στὰ γυμνὰ βουνά,
Στοῦ κάμπου τὸν ἀσάλευτο κι ἀνήσκιωτο καθρέφτη.
Γλυκειὰ ἡ ζωή, μὰ ὁ θάνατος κι αὐτὸς εἶναι χαρὰ,
Σὰν τὸν προσμένεις ἤρεμος, δίχως καμιὰ ἀγωνία,
Ταξιδευτὴς πὺν ἀράξεις πιά σὲ γνώριμα νερὰ
Ἦστερα ἀπὸ μιὰ θύελλα καὶ μι' ἄγρια τρικυμία.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἀνάκδοτη Συλλογὴ «ΘΡΗΝΩΝΤΑΣ»

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ Κ' ΕΛΕΓΕΙΑ

Στὴ μνήμη τοῦ ἀλησμόνητου Πατέρα μου, τοῦ λογογράφου Δημήτριου Π. Ταγκόπουλου, ποὺ πέθανε στίς 21 τοῦ Μάρτη 1926.

Πατέρα μου καλὲ κι' ἀγαπημένε,
Προστάτη μου ὡς τὴν ἕστερη στιγμή,
Στὴ θύμησή μου ὡς πρῶτα πάντα μένε,
Μὴ θέλεις ἔρμο νὰ μ' ἀφήσεις, μή.

Μ' ἀνάστησες ἀστάλωτο κλωνάρι
Κι ὅ,τι κι ἂν εἶμαι ἐσένα τὸ χρωστῶ,
Τοῦ τραγουδιοῦ κι ἂν πῆρα κάποια χάρη,
Τὸ βλέφαρο ἂν ξανοίγω τὸ κλειστό.

Ὅ,τι κι ἂν εἶμαι: ἐργάτης, στρατοκόπος,
Τοῦ ὄνειρου νύχτα μέρα δουλευτής,
Σ' ἐσένα τὸ χρωστῶ κι ἄς εἶταν τρόπος
Νὰν τῷδειχνα τρανὸς διαλαλητής.

Χωρὶς Ἐσένα φίλε καὶ προστάτη,
Μήτε παλμὸ ποὺ νοιώθω τῆς καρδιάς,
Τὸν πλανεμένο μοιάζω στρατολάτη
Ποῦ χάνεται στὰ βρόχια τῆς νυχτιάς.

* *

Ποῦ πάω καὶ ποῦ, ξυλάρμενο καράβι
Μὲ φέρνει τ' ἄγριο κῦμα τοῦ νοτιᾶ,
Ποῦν σὰν ἀφηνιασμένο λὲς καὶ σκάβει
Τὴ θάλασσα, μὲ τόση ἀποκοτιά.

Ποῦ πάω! Κ' ἐσὶν ποῦ νᾶσαι νὰ κρατήσεις
Τὸ τιμόνι τοῦ πλάνου λογισμοῦ,
Στὴν ἴσια δημοσιὰ νὰ μ' ὀδηγήσεις,
Τὸ φέγγος νὰ μοῦ δώσεις τ' οὐρανοῦ.

Πῶς σὰν τὴ μάνα κλῶσσα ποὺ μαζεύει
Τ' ἀπτέρωτα πουλιά, μὲς στὰ φτερά,
Καθὼς γεράκι ἀπὸ ψηλὰ ἀγναντεύει,
Καθὼς χυμάει σ' ἐμὲ μιὰ συμφορά.

Στὸν ἥσκιο Σου, πῶς νᾶτανε νὰ μένω
Στὴν ἥλη μου ζωὴ καὶ νὰ θωρῶ
Τὸ βλέμμα Σου τὸ τρισαγαπημένο
Τὸ βλέμμα Σου τὸ τρισαστραφερό.

* *

Χωρὶς Ἐσένα, ἀδύναμη ἢ καρδιά μου,
Σακάτης κι ὁ πικρὸς ὁ λογισμός.
Ξερόφυλλα στὸ χῶμα τὰ ὄνειρά μου,
Κ' ἐρείπια, ὡς νὰν τὰ σώριασε σεισμός.

Ἡ Λύρα μου σὰν ξέφυλλο ἓνα δέντρο
Ποῦ τὸ χτυπάει περνώνας ὁ βοριάς
Καὶ σὰν παλιὸ κι ἀραχνιασμένο κέντρο
Τὸ παλάτι τῆς ἀκλήρης γενιᾶς

Χωρὶς Ἐσένα, ἀνώφελοι κ' οἱ Ἀγῶνες,
Τὰ φλάμπουρα ριγμένα κατὰ γῆς,
Δίχως στρατιῶτες τώρα κ' οἱ στρατῶνες,
Καὶ χαλαρὰ τὰ τόξα τῆς δογῆς.

ὦ! πῶς καρδιά ξανά θὰ φτερουγίσεις
Καὶ πῶς θὰ μοῦ γελάσεις, θεῖε ρυθμῆ,
Τὸ χέρι σου, Πατέρα, ἂν δὲν κινήσεις
Ἐμψύχωση νὰ φέρεις πρὸς ἐμεῖ!

* *

Ἡ νύχτα δολερὴ πῶς μὲ τυλίγει
Στὸ μαῦρο τῆς τὸ κρέπι, κ' ἡ πνοὴ
Ποῦ μοῦχες δώσει, φεύγει λίγη λίγη,
Καὶ σὰν κερὶ ἀργολυώνει κ' ἡ ζωὴ.

Καὶ πάω. Ποῦ πάω ξυλάρμενο καράβι
Ποῦ τὸ σκουντάει τὸ κῦμα τοῦ νοτιᾶ,
Κι οὔτε ἓνα φῶς στὸ πέλαο δὲν ἀνάβει,
Κ' ἡ θάλασσα εἶναι ἀπέραντη πλατιά.

Ποῦ πάω! Κ' Ἐσὺ ποῦ νᾶσαι νὰ κρατήσεις
Τὸ τιμόνι τοῦ πλάνου λογισμοῦ,
Στὴν ἴσια δημοσιὰ νὰ μ' ὀδηγήσεις,
Τὸ φέγγος νὰ μοῦ δώσεις τ' οὐρανοῦ.

Εἶναι βαρὺς ὁ πόνος ποῦ λυγίζει
Τὸ δέντρο, πρὶ, νὰ δέσει τὸν καρπό,
Τὸ γρασίδι τὸν τάφο κι ἂν στολίζει,
Τὸ ξαίρω, εἶναι τὸ χῶμα του νοπὸ!

* *

Πατέρα μου καλὲ κι ἀγαπημένε,
Προστάτη μου ὡς τὴν ἕστερη στιγμή,
Στὴ θύμησή μου ὡς πρῶτα πάντα μένε,
Μὴ θέλεις ἔρμο νὰ μ' ἀφήσεις, μή!

Μ' ἀνάστησες ἀστάλωτο κλωνάρι
Κι ὅ,τι κι ἂν εἶμαι, ἐσένα τὸ χρωστῶ,
Τοῦ τραγουδιοῦ κι ἂν πῆρα κάποια χάρη,
Τὸ βλέφαρο ἂν ξανοίγω τὸ κλειστό.

Ὅ,τι κι ἂν εἶμαι: ἐργάτης, στρατοκόπος,
Τοῦ ὄνειρου νύχτα μέρα δουλευτής,
Σ' ἐσένα τὸ χρωστῶ, κι ἄς εἶταν τρόπος
Νὰν τῷδειχνα τρανὸς διαλαλητής.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκτὴν ἀνεκδοτὴ Συλλογὴ «ΘΡΗΝΩΝΤΑΣ»